

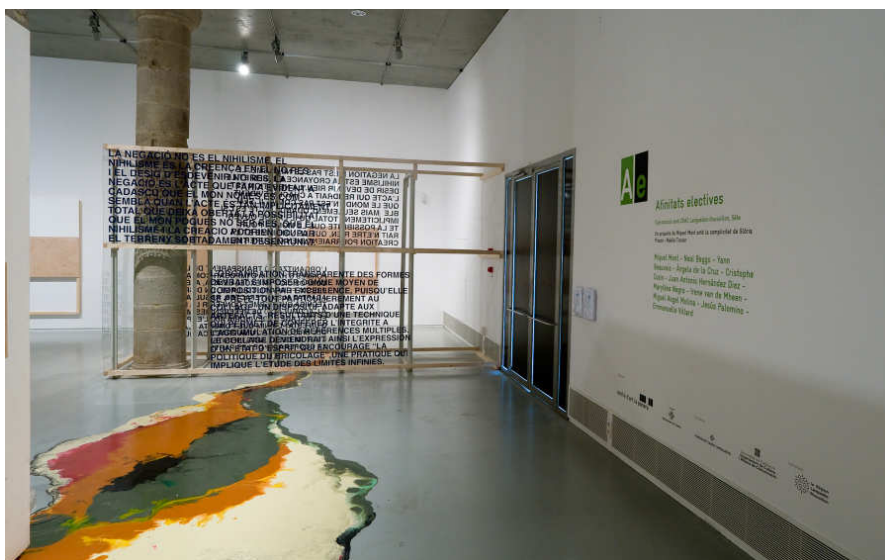
Afinitats Electives
Del 22 d'octubre de 2008 al 4 de gener de 2009

LLOC:
Centre d'Art la Panera
Pl. De la Panera, 2
25002 Lleida

www.lapanera.cat

Coproducció amb CRAC Languedoc-Roussillon, Sète

PRESENTACIÓ

Vista general de l'exposició.

Afinitats electives

Un projecte de Miquel Mont amb la complicitat de Glòria Picazo i Noëlle Tissier

El propòsit de l'exposició és mostrar les afinitats que existeixen o poden crear-se entre l'obra de Miquel Mont i la seva manera d'abordar la pràctica de la pintura, i altres obres que, des de diferents disciplines com les imatges en moviment, la fotografia, l'escultura o la *performance*, comparteixen una sensibilitat propera a l'hora de tractar la relació amb l'espectador, l'estatus suposadament autònom de l'obra d'art d'avui en dia o la relació entre la seva visibilitat i la seva reproducció.

Miquel Mont - Yann Beauvais - Neal Beggs - Ángela de la Cruz - Cristophe Cuzin - Juan Antonio Hernández Díez - Irene van de Mheen - Miguel Angel Molina - Marylène Negro - Jesús Palomino - Emmanuelle Villard

AFINITATS ELECTIVES

El propòsit de l'exposició és mostrar les afinitats que existeixen o poden crear-se entre l'obra de Miquel Mont i la seva manera d'abordar la pràctica de la pintura, i altres obres que, des de diferents disciplines com les imatges en moviment, la fotografia, l'escultura o la *performance*, comparteixen una sensibilitat propera a l'hora de tractar la relació amb l'espectador, l'estatus suposadament autònom de l'obra d'art d'avui en dia o la relació entre la seva visibilitat i la seva reproducció.

La investigació sobre les condicions, els contextos i els límits de la pintura, sobre la concepció de l'obra i la seva exposició, que caracteritza l'obra de Mont, més enllà de problemes de figura o de narrativitat, entrarà en ressonància amb la temàtica implícita en els treballs exposats dels artistes provinents del camp pictòric (Ángela de la Cruz, Erwan Ballan, Cristophe Cuzin, Mick Finch, Morgane Tschiember i Emmanuelle Villard).

La deconstrucció de l'objecte quadre, la progressiva evolució cap a la tridimensionalitat de la pintura, el desplaçament de la seva temàtica cap a altres mitjans, la particular relació entre forma i estructura i la participació activa de l'espectador per tal d'aprehendre l'obra són algunes de les relacions d'afinitat que existeixen entre les diferents obres exposades. Aquestes relacions seran potenciades per un dispositiu escènic que preveu una ordenació de l'espai de la Panera en una successió d'unitats obertes que permetran la circulació i la lectura simultània de diferents obres. Aquestes unitats mostraran la materialitat dels elements utilitzats en la seva construcció, ja siguin bruts, sense pintar, de fusta o de metacrilat transparent, o perfectament acabats, opacs i pintats de blanc o de color.

Les diferents alçades de les unitats d'exposició (250, 350 i 450 cm), junt amb la seva explícita materialitat, tendiran a valorar les qualitats plàstiques del suport que permet la presentació de l'exposició, a qüestionar la seva pretesa neutralitat i, al mateix temps, a afirmar un diàleg amb l'edifici que acull la mostra.

Tota exposició és un discurs, un "text", una interpretació i una ficció que s'inscriu en un moment concret. "Afinitats Electives" pretén, en assumir plenament la qualitat textual de l'exposició, posar en paral·lel obres que comparteixen una economia de mitjans i plantejaments des de diferents mitjans amb un qüestionament dels seus límits, així com una reflexió sobre la manera de dirigir-se i d'implicar l'espectador. Així doncs, intentarà mostrar que aquests temes, lluny de ser conseqüència d'un rescatat formalisme, són en realitat fruit d'una reflexió sobre la circulació d'aquestes obres d'art avui en dia i de les possibles maneres de dirigir-se al públic en un moment en què el funcionament de la indústria de la cultura ha colonitzat tots els espais de circulació de l'art contemporani.

Miquel Mont

ARTISTES PARTICIPANTS I OBRES

MIQUEL MONT (Barcelona, 1963)

Autoretrat IV (negre), 2008
Acrílic i gel / metracrylat
185 x 12 cm

Eugenia, 2008
Acrílic i gel / metracrylat
175 x 10 cm

Autoretrat (blau), 2008
Acrílic i gel / metracrylat
190 x 12 cm

Autoretrat (taronja), 2008
Acrílic i gel / metracrylat
185 x 12 cm

Autoretrat (daurat), 2008
Acrílic i gel / metracrylat
185 x 12 cm

Autoretrat II, 2007
Acrílic i gel / metracrylat
185 X 12 cm

Torse I, 2007
Acrílic i gel / metracrylat
76 X 10 cm

De la mà a la boca, 2007
Acrílic i gel / metracrylat
91 X 10 cm

Cap, 2007
Acrílic i gel / metracrylat
27 X 10 cm

Lapsus II, 2008
Cercle de 180 de diàmetre x 1.5 cm
d'espessor
Metracrylat

Lapsus III, 2008
Rectangle de Polycarbonat i pintura mural
200 x 150 x 1 cm

Lapsus IV, 2008
Trapezi de Polycarbonat
231 x 140 x 1 cm

Lapsus V, 2008
Elipse de metracrylat
208 x 150 x 1 cm

Lapsus VI, 2008
Triangle de metracrylat
190 x 190 x 0.8 cm

Lapsus VII, 2007
Contraplacat i pintura mural
295 x 122 cm

Cortesia de l'artista

S/T horitzontal, 2007
225 x 150 x 5 cm
Acrílic i esmalt / contraplacat
Galeria Distrito cu4tro, Barcelona

S/T vertical, 2007
225 x 150 x 5 cm
Acrílic i esmalt / contraplacat
Galeria Distrito cu4tro, Barcelona

S/T Doble horitzontal, 2007
225 x 150 x 5 cm
Acrílic i esmalt / contraplacat
Galeria dels Àngels Barcelona

Les seves propostes són sèries de treballs en pintura monocroma que adquireixen dimensions conceptuals sobre diferents superfícies i suports aliens al mitjà pictòric – plexiglàs, policarbonat, metacrilat, alumini...-, tot clivellant, foradant i fragmentant les estructures quadrades tradicionals de la pintura, per ampliar, desplaçar el pla frontal i instaurar-se al terra o contra la paret.

El seu treball sempre s'ha destacat per l'austeritat matèrica, fins al punt, fins i tot, d'amagar la pintura, una contenció que amb el temps s'ha aguditzat sensiblement. D'alguna manera es tracta de negar la pintura; tot i així, tal com escriu a l'obra que obre l'exposició, negació no és nihilisme.

La relació que tenen moltes de les seves obres amb l'arquitectura ha comportat que la seva pintura dialogui directament amb l'espai. Aquest diàleg ha estat portat al màxim en aquesta exposició, des del moment en què el seu recorregut, la seva materialització, la recerca d'afinitats formals i conceptuals amb altres artistes pot llegir-se com una gran instal·lació que multiplica les capes interpretatives, tant del treball de Miquel Mont com de la resta d'artistes participants.

Vista general exposició. Obres de Miquel Mont

YANN BEAUVAIS (França, 1953)

Tu Sempre, 2004

Vídeoinstal·lació

Espace Multimedia Gantner-Generale du Terroire de Belfort

La instal·lació *Tu sempre* és una reflexió sobre la malaltia de la sida i la seva evolució. Durant els noranta es va descobrir el virus i els seus modes de transmissió; això va crear prejudicis, pors i fòbies cap a una malaltia desconeguda. En els últims anys és cada vegada menor el debat públic, ja que ens trobem en un context econòmic i social molt diferent. Yann Beauvais planteja la qüestió i ens invita a reflexionar sobre la crisi de la sida a dia d'avui i a nivell mundial. La seva instal·lació se situa entre el discurs artístic, activisme i documental. Múltiples capes de textos –en què es combinen dades objectives amb cites d'escriptors com Reinaldo Arenas, Fernando Vallejo i Severo Sarduy– s'aboquen d'una manera dinàmica al voltant de les parets al mateix temps que escoltem la peça de música electrònica de Thomas Köner.

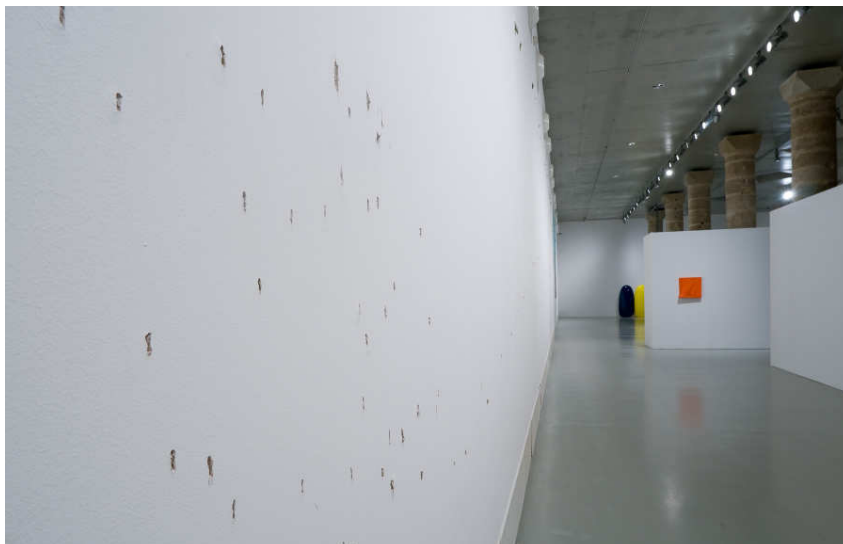

NEAL BEGGS (Irlanda, 1959)

Surface Action, 2008

Intervenció a l'espai

La seva trajectòria artística està vinculada al seu passat com a alpinista, una activitat que es manifesta en els seus treballs artístics, que concep com una recerca per superar fronteres. Al Centre d'Art la Panera, Neal Beggs n'escalarà les parets perimetrals equipat amb picots i grampons. Com a espectadors únicament contemplem el resultat de l'acció. En qualsevol cas, seguint cadascuna de les marques que s'enfonsen i perforen el mur, podem arribar a imaginar el recorregut que ha fet l'artista; un recorregut que ha pres el cub blanc com a suport, l'ha colonitzat físicament, desmitificant-lo i deixant al seu pas les empremtes pròpies d'un paisatge escalat. La colonització de l'obra podríem posar-la en paral·lel amb Pollock i l'*Action painting*, des del moment que ambdós artistes es bolquen d'una manera física sobre un suport.

Vista general de l'exposició. Intervenció a l'espai de Neal Beggs

CHRISTOPHE CUZIN (París, 1956)

4 légers décalages / cimaise transparente, 2008
Instal·lació

L'obra de Christophe Cuzin és solidària del lloc que l'acull; la seva forma és fruit de l'arquitectura que la sosté; és monocroma, només el color en constitueix la part subjectiva. Al Centre d'Art la Panera la paret proposada és translúcida; la pintura es col·loca sobre les dues cares visibles del rail i apareix en el seu revers. La cara del rail està pintada d'un color, però la superfície rectangular queda girada segons un determinat angle i els desbordaments deguts a aquesta operació queden doblegats sobre els caires del rail. Es repeteix la mateixa operació a l'altra banda de la paret, amb un angle i un color diferents. L'enunciat de la feina de Christophe Cuzin busca la concisió; la realització és senzilla, tots podem fer el mateix. El títol, «un léger décalage», descriu l'efecte que es vol aconseguir amb aquest gest tot fent referència a l'arquitectura i tornant a nomenar el color. Per a l'espectador, aquest «lleuger decalatge» permet entreveure les coses des d'una altra perspectiva.

ÁNGELA DE LA CRUZ (la Corunya, 1965)

Clutter (Pink), 2003
Óleo sobre lienzo
150x60x30 cm
Col·lecció Taula de Disseny

Super Clutter V (pink, white), 2005.
Óleo sobre lienzo
210x 100 x 90 cm
Col·lecció Taula de Disseny

Nothing VII, 2004.
Óleo sobre lienzo
85x100x30 cm
Col·lecció Taula de Disseny

Dislocated Painting III. (Orange). 2001

Óleo sobre lienzo

53 x 61 x 6 cm

Col·lecció Taula de Disseny

La seva trajectòria s'inscriu en l'exploració d'un espai creatiu que es troba a mig camí de la pintura i l'escultura. El punt de partida és el suport pictòric bidimensional format pel bastidor i la tela; tanmateix, la contundència amb què explora aquests límits físics i simbòlics comporta la dissolució de l'espai pictòric tradicional, la qual cosa dóna lloc a pintures que es contrauen, dilaten, descomponen, que no es mostren en la seva totalitat, perquè guarden porcions de si mateixes en els seus plecs... Teles elaborades des de la idea de deconstrucció, *Dislocated painting III*, *Clutter (pink)*, *Super clutter V (pink, white)* són peces arrugades, trencades i penjades d'un extrem, que en deixen caure la resta perquè adoptin la forma de declivi i decadència. D'altra banda, *Nothing*, una tela blanca, doblegada, dipositada a terra, sembla que es refereix a l'abandonament i al buit. Àngela de la Cruz pinta la tela per destruir-la i transformar la pròpia pintura; és una crida a reviure el mitjà davant de l'avenç de les noves tècniques artístiques que sembla que el desbancaran.

Vista general de l'exposició. Obres d'Àngela de la Cruz i Christophe Cuzin

JUAN ANTONIO HERNÁNDEZ DÍEZ (Caracas, Veneçuela, 1964)

"sin título", 2000

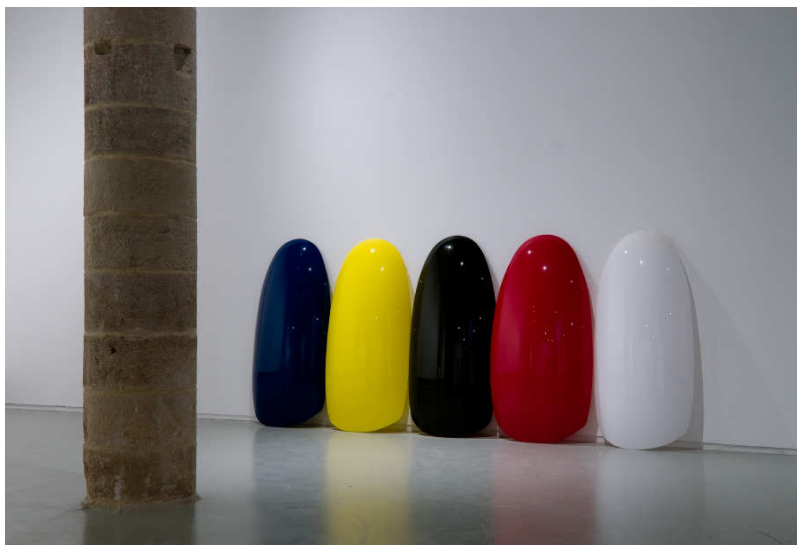
5 unes de acrílic al chorro de arena

400 x 180cm

Col·lecció Privada Taula de Disseny

A finals dels anys vuitanta comença la seva trajectòria artística amb un treball caracteritzat per donar visibilitat als problemes i injustícies socials que són fruit de la globalització econòmica i del triomf del capitalisme. Els seus treballs es caracteritzen per una aparença senzilla que, tanmateix, amaga la complexitat dels sistemes de poder que dominen la vida quotidiana.

Sin título és una peça de gran format que representa les cinc ungles dels dits d'una mà, pintades cada una de diferents colors i recolzades contra la paret. És un treball que al·ludeix el món de la moda i els concursos de bellesa que tenen lloc en el seu país d'origen, Veneçuela. Les ungles es converteixen en ídols, representatius de la dona ideal segons els canons estètics establerts per societats fal·locèntriques i on l'èxit únicament es mesura per la imatge que es projecta i per l'acumulació de riquesa. L'artista engendra models de representació que confonen realitat amb ficció en un espai de crítica cap a la banalitat que domina la cultura de la societat actual. Un discurs crític que formalitza amb grans superfícies cromàtiques i brillants que ens apropen als discursos pictòrics i escultòrics.

Vista general de l'exposició. Juan Antonio Hernández Díez, *sin título*, 2000

MIGUEL ÁNGEL MOLINA (Madrid, 1963)

Pinturas en forma de charco de pintura, 2008

Instal·lació

L'artista minimalista Donald Judd deia que "el principal handicap de la pintura venia del fet que aquesta s'organitzava sobre una superfície rectangular penjada en una paret... i que les vores d'aquest rectangle constituïen una frontera, els límits del quadre". Miguel Ángel Molina creua aquesta frontera, s'escapa del quadre. La seva sortida és a través de l'atzar, de l'accident, de la taca que cau fora de la tela i que cobreix la taula, papers, el terra de l'estudi... El procés de fer conscient una cosa fortuïta com una taca ha comportat que adquireixi entitat. Una entitat que en el seu cas s'ha traduït en una sèrie de pintures – *Pinturas en forma de charco de pintura*–, que exploren aquest mitjà des d'un gest elemental, i des de l'horitzontalitat i planícia del terra.

Vista general de l'exposició. Pintura en forma de charco de pintura de Miguel Ángel Molina

MARYLÈNE NEGRO (Tronche, França, 1957)

Ravement, 2001

Vídeo en DVD, sonido, 5'43"

Cortesia de l'artista

Aquest vídeo ens mostra d'una manera *voyeurística* el desenvolupament d'una activitat laboral: uns empleats porten a terme feines de construcció i neteja al capdamunt d'una bastida. Una cosa que d'entrada pot semblar anodí i insubstancial va adquirint capes conceptuals i formals a mesura que avança la filmació, gràcies als enquadraments que realitza l'artista i al so ambient que es barreja amb les imatges. Marylène Negro escull i retalla l'escena, realitza plans molt curts que dificulten les associacions directes entre el que s'ha gravat i percebut, enriquint, així, les posteriors lectures que puguin derivar-se del seu visionatge. Aquest acotament de la realitat, els enfocaments i desenfoaments, la proximitat de l'objectiu amb el que s'ha filmat, l'acció de l'escena, la textura i el cromatisme de les granotes dels treballadors, de la bastida, de les cordes..., concedeixen a aquest vídeo, gairebé d'una manera inevitable, una qualitat pictòrica.

Vista general de l'exposició. Projectió *Ravement* de Marylène Negro

JESÚS PALOMINO (Sevilla, 1969)

Sin título, 2000
Collage en paper
65 x 50 cm
Galeria Helga de Alvear Madrid

Sin título, 2000
Collage en paper
65 x 50 cm

Sin título, 2006
6 Collage en paper
21 x 15 cm

Sin título nº 1, 2007
6 Collage en paper
70 x 50 cm cm

Sin título nº 5, 2007
6 Collage en paper
70 x 50 cm cm

Serie "Dil Cuore", 2003
Collage
21 x 29.5 cm

Serie "Dil Cuore", 2003
Collage
29.5 x 21 cm

Serie "Dil Cuore", 2003
Collage
29.5 x 21 cm

Serie "Dil Cuore", 2003
Collage
29.5 x 21 cm

Serie "Dil Cuore", 2003
Collage
21 x 29.5 cm

Revolutionary art 3, 2000
Collage: Plàstic, cinta adhesiva i paper
35 x 50 cm

Revolutionary art 4, 2000
Collage: Plàstic, cinta adhesiva i paper
50 x 25 cm

Revolutionary art 8, 2000
Collage: Plàstic, cinta adhesiva i paper
35 x 50 cm

El treball de Jesús Palomino acostuma a mostrar-se en dibuixos, escultures i instal·lacions. Aquestes tres expressions fan referència al món domèstic, a l'entorn de la casa i al paisatge en general. L'enginy és present en totes les seves obres, en les quals usa materials pobres i ordinaris (cartró, fusta, cintes adhesives, tubs fluorescents...). D'aquesta manera aconsegueix construir imatges que ens fan reflexionar entorn de realitats com la pobresa, la política o el llenguatge. Els collages que aquí presenta bàsicament estan realitzats amb cintes adhesives; la seva combinació i el seu cromatisme generen formes inesperades que amplien els registres propis del dibuix i la pintura. Així mateix, aquests dibuixos han d'entendre's com una prolongació de les seves instal·lacions.

Vista general de l'exposició. Obres de Jesús Palomino

IRENE VAN DER MHEEN (Ermelo, Holanda, 1967)

Apilamiento (colores) 2007
Ceràmica esmaltada
68 x 12 x 117 cm
Galeria Magda Bellotti Madrid

Apilamiento (líneas), 2007
gres esmaltat amb transfers
62 x 11 x 86 cm

Apilamiento (blanco), 2007
Porcellana, ceràmica i gres
55 x 12 x 112 cm

Sin título, 2007
collage i llapis sobre paper
25 x 20 cm

Sin título, 2003
collage sobre paper
36,5 x 28 cm

El seu treball està arrelat en les possibilitats del dibuix, en la investigació de la relació entre el lloc físic tridimensional i la seva representació plana. El seu interès per allò bidimensional i allò tridimensional inevitablement l'ha conduït a treballar amb l'espai arquitectònic. Segons les seves paraules, li "interessen especialment els llocs de pas i els espais industrials on la permanència és temporal, on un no s'hi instal·la ni hi troba protecció". Actualment, i després del seu pas per l'European Ceramic Workcenter (EKWC) de Rotterdam, la seva obra ha reforçat el caràcter arquitectònic i escultòric, sense deixar d'estar vertebrat pel dibuix. En són el resultat les peces *Apilamiento*, materialitzades en ceràmica esmaltada. Són investigacions sobre el que és pla i el que és tridimensional, sobre allò pictòric i allò escultòric.

Vista general de l'exposició. Obres d'Irene Van der Mheen

EMMANUELLE VILLARD (Montpeller, França, 1970)

Paint in Black, 2007

Tècniques: Objecte visual n°55.01, tècnica mixta, d = 50 cm

acer inoxidable i laca, d = 225 cm

Pintura mural, acrílic, d = 150 cm

Galerie Les filles du calvaire, París

La pintura, les instal·lacions o la fotografia són els mitjans amb què treballa Emmanuelle Villard. El colorit de les obres, les pintures vistoses, que s'instal·len a la paret o queden suspeses, comporten una obertura a la concepció tradicional de la pintura. *Paint in black* s'articula com un joc de balanceig de sentits i de formes entre els tres elements de la peça. Segons l'autora, "es tracta d'un tríptic. El quadre ha desertat del mur i ha cedit el seu lloc a una pintura mural *descarnada*, bàsica, en la seva forma i la seva realització. La *carn* de la pintura es retroba en la peça suspesa que evoca l'univers del disseny i el barroc al mateix temps. Aquesta forma sembla que hagi estat submergida en pintura i es podria imaginar que s'ha anat escorrent durant molt de temps abans de ser exposada. La peça del terra se situa davall de la suspesa i assenyala la ubicació d'aquest hipotètic degoteig [...]". Així mateix, els diferents elements que conformen l'obra canvien en funció dels moviments de l'espectador en l'espai i el conviden a multiplicar les experiències visuals de la peça.

Vista general de l'exposició. Obra Emmanuelle Villard